

както личи отъ всичко, пиятъ чай и развързватъ безброй пакетчета на масата. Единъ адвокатъ, разтворилъ зелена папка, прелиства усърдно преписката и си взема бележки. Нѣкакъвъ пжтникъ въ голфъ, каскетъ и лека мушама, седналъ до вратата мрачно гледа наоколо си: за него нѣма мѣсто до масата, и трѣбва да крепи кафето си въ ржка.

Оттатъкъ, въ второкласния салонъ, сж спокойни и по-малко заети съ себе си. Тукъ е обикновената сива публика: работници, селяни, пребрадени женици, дребни търговци, чиновници. Тѣ седятъ притиснати единъ до другъ по пейкитѣ, или приклекли до стениѣ, завързали сж вече познанства и разговарятъ. Ония, които пжтуватъ за първи пжтъ, гледатъ презъ прозорцитѣ съ вдървени полуусмихнати лица, дето се чете възторжено любопитство и малко страхъ. Вънъ, отъ дветѣ страни, отрѣзани въ четверожгълната рамка на стъклата, бавно се движатъ двата брѣга, окжпани въ изобилень слънчевъ дъждъ и насѣчени, намѣста, отъ остри черни сѣнки. Отъ тукъ, това изглежда като нѣкаква изкуствена панорама, като нѣкои отъ ония